

BLUEGRASSOVÉ LISTY

členský zpravodaj Bluegrassové asociace České republiky

ročník XV, listopad 2010

- » Dobré jméno českého bluegrassu
- » Banjo Jamboree 2010 » Bluegrass Na Mlejně
- » Bluegrassový večer Nová Dubnica
- » Závislost po celý rok » Bluegrass Stage 2010...

číslo

4

Bluegrassová asociace

Co je Bluegrassová asociace ČR?

BA je občanské sdružení založené v roce 1995, celou organizaci řídí zvolené předsednictvo, současným předsedou je Petr Brandejs.

Co je cílem BA?

Cílem BA je, aby se bluegrassu dařilo v ČR co nejlépe; aby se rozvíjel, byl v kontaktu se zahraničím a co nejvíce se rozšířil. BA se také snaží zajistit co největší informovanost svých členů.

Jaká je činnost BA?

- » BA vydává Bluegrassové listy
- » BA spolupřřádá nejstarší evropský bluegrassový festival v Evropě, Banjo Jamboree
- » BA používá databázi členů k zaslání pozvánek na nejrůznější bluegrassové akce
- » BA pořádá výběrová kola na festival Banjo Jamboree
- » BA vítá další náměty svých členů
- » Internetové stránky BA jsou na adrese <http://bacr.czechweb.cz>.
- » BA vítá další náměty svých členů.

Členství v BA

- » Členství v BA je na kalendářní rok s tím, že kdo se stane členem do 30.6., zaplatí plný roční příspěvek 200 Kč, kdo po 30.6., zaplatí 100 Kč.
- » Pro kapely je možno využít institut kolektivního členství za 500 Kč, každý z kapely obdrží průkazku a bude dostávat vlastní výtisk BL (všechny výtisky budou zasílány na adresu kapelníka) a samozřejmě bude mít i všechny další výhody vyplývající z členství.
- » Dalším typem členství je pořadatelské členství za 500 Kč, pořadatel dává členům BA slevu na vstupném (min 10%, alespoň 20 Kč) na jím pořádaných akcích a uvede BA na plakátech; sám má zdarma zajištěnu inzerci svých akcí v BL (1 stránka v BL/rok/na

akci), na webu BAČR v dalších tiskovinách vydávaných BAČR.

- » Pro sponzory BA je určen institut doživotního členství za 5.000 Kč.

Všechny typy členství vyřizuje sekretář BA, který rovněž dojedná individuálně podrobnosti týkající se kolektivního, pořadatelského a sponzorského členství. Za člena je rovněž možno přihlásit se na některých akcích.

Výhody členství

- » slevy ve vybraných obchodech s hudebninami
- » zdarma Bluegrassové listy nejméně 4x ročně
- » zařazení do databáze členů - v případě zájmu možno e-mailem zasílat pozvánky na akce
- » možnost zapůjčení aparatury
- » sleva na vstupném na Banjo Jamboree a některé další festivaly a akce

Zájemci o individuální členství mohou zasílat peníze složenkou na adresu **BAČR, Žižkovo náměstí č. 4, 506 01 Jičín** nebo převodem na účet: **108596029/0300**. Zájemce o ostatní typy členství prosíme o kontaktování Petru Seifertovou, mobil: 732 730 339 a 734 481 742, e-mail: seifertova.peta@email.cz, která s nimi domluví podrobnosti.

Můžete si z internetových stránek BA stáhnout formulář přihlášky (individuální nebo kolektivní) pro vytištění z Wordu a zaslání poštou. Přihlášku můžete vyplnit také pomocí našeho on-line formuláře.

Případné informace na tel. číslech členů výboru:

Petra Seifertová (sekretářka BA)
mobil: 732 730 339 a 734 481 742
e-mail: seifertova.peta@email.cz

Petr Brandejs (předseda)
mobil: 777 122 569, e-mail: brandejs@seznam.cz.

Petr Gartner
(šéfredaktor BL)
mobil: 737 971 477, e-mail: petrgartner@tiscali.cz

Československý Bluegrassový večírek

Zelenáčova Šopa, Zlín 30. října 2010

Pořád ještě v Brně, jsem využila pozvání na tuto skvělou akci a vydala jsem se v sobotu 30. října do Zlína. Sympatická a nekuřácká hospoda, zajímavý program a vidina příjemně ztráveného večera v milé společnosti – to za těch pár hodin ve vlaku stojí. Nachystané ten večer byly čtyři kapely. Česko-slovenská akce na neutrální moravské půdě!

Jako první se na scéně objevili **Candy Floss**, které jsem poprvé viděla v Holandsku, je to kapela kolem banjistyky Simonky Schmidtové v sestavě Anton Naroda – basa, Michal Barok – mandolina, Dušan Hronec – kytara, Michal Kováč – housle. Jejich nejnovější zpěvačka se jmenuje Patricia Pivovosková. Předvedli nám velmi zajímavý a různorodý repertoár, ne všechno byl bluegrass, ale výborně hráli i zpívali. Spousta pěkných věcí je ze Simončina pera. Jednu chvíli se rozdělili na dvě sekce. V té mužské na nás vypálili několik instrumentálek a krásně zazpívaných písní. V dívčí sekci jsme slyšeli nádherný dvojhlas *I miss you...* Devatenáctiletá Patricia s neobvyklým hlasem studuje herectví a operní zpěv na konzervatoři. Zazpívala nám *Restless State of mind* od Carrie Hassler a Simonka pak sama s kytarou *Dreaming...* Skupina je výborná jak po vokální, tak i instrumentální stránce. Další den se chystali do studia, točit své debutové cédéčko. Už se na něj moc těším.

Jako druzí nastoupili **Wyrton** – jediní zástupci Česka a ještě k tomu v oslabené sestavě. Honza Roth – mandolina, Filip Barták – banjo, Jakub Barták – kytara a Pavel Růža Růžička – basa. Honza Bíba po třech letech a těsně před natočením nového cédéčka opustil kapelu, hoši byli z toho trochu smutní, ale život jde dál. Dělalí co mohli, a i bez těch houslí jim to pěkně šlapalo. Největší úspěch měl jejich *Víš...*

Také **Viagrass** se ukázali v poněkud neobvyklé sestavě: Adrian Mihalovic – mandolina,

Erik Banic – basa, Dušan Hronec – kytara, Martin Burza – housle, Filip Baťo – banjo. Martin nám krásně zazpíval *Raining in L.A.*, Dušan *How many nights*, Erik *Please don't tell me* – country duet s Dušanem a Adrianova mandolina exelovala při skladbě *Rebecca*. Nápad dát tuto sejšnovou sestavu do kupy se prý zrodil nedávno na Erikově chatě. Jamovali tam od desíti dopoledne a v sedm večer již byli tak daleko, že přeložili do angličtiny Japonečku... Bohužel ji odmítli zazpívat. Své vystoupení zakončili písní *Kentucky Girl...*

Zlatým hřebem večera se stal **Blueland**. Neb Sancho – Stanko Tomka se již třetí měsíc toulá po Himalájích a momentálně asi šplhá na Mt. Everest, přizvali si svého bývalého mandolinistu, nyní basistu od Grasscountry – Jara Rakaye. Pochopitelně Miki Tomka na kytaru, Pavol Daňo s mandolinou a Ralph Schut s banjem byli na svém místě. Jako vždy nám Blueland přednesl překrásné vokály, jako třeba *Looking for yourself*, Jaro si také pár písní zazpíval sólově, slyšeli jsme jejich hity jako *All my love*, *Dixie I love you*, *Try to be*. Po české verzi *Víš...od Wyrtonu* nám předvedli originální anglickou *Wheels...* Pochopitelně publikum vyvolávalo že chce tu jejich nemravnou...(co by na té písni mělo být nemravného, nevím) *Vždy keď ráno vstávám prvý...* Tak ji jako třetí přídavek taky zahráli. Koncert měl trvat do desíti, ale Čurda přivřel oči a ještě chvíli je nechal hrát. Následoval krásnej sejšn ve výčepu.

Šla jsem spát mezi posledními, to již bylo po druhé hodině. Potěšilo mne, že na koncert přišla Jana Bílková, bývalá zpěvačka z Dessertu, kterou jsem již delší dobu neviděla, moc vás všechny zdraví! Díky Martinovi „Čurdovi“ Juříkovi a jeho týmu za opravdu krásný večer. I když Zlín zrovna není Mekka bluegrassu, vždy nám ve své Šopě nějak lahůdky nachystá!

Ahoj, Lilka v Bülachu 13. listopadu 2010

Kapela hvězd 2011

Máme za sebou další, velmi příjemný ročník Banjo Jamboree a s ním i hlasování o kapele hvězd pro příští rok. Letos jsme trochu podcenili množství hlasovacích lístků, kterých se v sobotu odpoledne už nedostávalo, nicméně nakonec jich bylo vyplněných odevzdáno zhruba tolik, co vloni. To ale znamená, že velká část opět zůstala v kapsách návštěvníků. To je samozřejmě škoda, protože nás vaše názory na festival skutečně zajímají a řadu věcí se budeme právě na základě vašich připomínek snažit zlepšit nebo změnit.

Každopádně děkujeme všem, kteří hlasovali a nyní už k samotným výsledkům a k tomu, koho uvidíte napřesrok v kapele hvězd. V osmi kategoriích bylo nominováno celkem 79 jmen, pořadí na prvních třech místech je následující:

Nástroj/Pořadí	1.	2.	3.
banjo	Petr Brandejs	Petr Vošta	Jarda Jahoda
mandolína	Honza Máca	Zdeněk Jahoda	Vítek Hanulík
housle	David Koucký	Jirka Králík	Pepa Malina
dobro	Luboš Novotný / Radek Vaňkát		Karel Začal
kytara	Ondra Kozák	Ralph Schut	Jakub Racek
basa	Pavel Brandejs	Pavel Peroutka	David Koucký
zpěvák	Zbyněk Bureš	Petr Kůs	Jakub Bílý
zpěvačka	Lenka Voříšková	Vilma Orlitová	Ilona Leichtová

Řada muzikantů byla nominována ve více kategoriích, vícekrát se mezi první tři podařilo proniknout Davidu Kouckému.

Příští rok tedy uslyšíte kapelu hvězd v sestavě, jakou jste si letos zvolili. Jsme velmi rádi, že už snad všichni muzikanti i návštěvníci přistupují k anketě s nadhledem jako k něčemu, co má být spíš příjemným zpestřením a osvěžením, než smrtelně vážně míněnou soutěží a těšíme se na kapelu hvězd na Banjo Jamboree 2011.

Pavel Brandejs

Vzpomínkový koncert na Josefa Prudila

Josef Prudil nás – příliš brzo – opustil v dubnu roku 2008, ve věku 63 let. Vzpomněli jsme si na něj 7. října 2010, na bývalé domovské scéně Poutníků, na „Dělnáku v Julču“ (Dělnický dům Juliánov v Brně).

Většina z vás jej jistě znala jako bývalého dvorního textaře Poutníků a konferenciéra v jejich nejslavnější éře, před odchodem Roberta Křesťana, Luboše Maliny a Jirky Plocka. A hlavně jako věčně se usmívajícího výborného kamaráda a vtipného, vzácného člověka. V posledních letech pak jako hudebního dramaturga v brněnském rádiu. Nepsal ale texty jenom pro Poutníky – kdo z vás by neznal jejich HOTEL HILLARY, BLUES O TOUZE LÉTAT, DESET KORUN a další, ale také pro Címbal Classic, Nezmary, Fragment a Drive.

Večer zahájil Címbal Classic Dalibora a Katky Štruncových. Přednesli nám několik písní s Josefovými texty. Pár z nich najdete také na

jejich posledním cédéčku „Malý kousek nad zemí“. Po nich nastoupili Old Boys Poutníci, Jirka „Píďa“ Látal a Franta „Fanóš“ Línhárek, posílení o houslistku Pavlínu Stankuškovou.

Velký okamžik nastal, když za přítomnosti Vojty Polanského a kmotrů Vladimíra Fuxe a Boba Frídlá pokřtili vodou ze Svratky své nejnovější cédéčko „...o velkém loučení“ s texty Josefa Prudila. Také Bob Frídl nám zahrál pár písní.

Večer uzavírala současná Poutnická sestava, na několik písniček doplněná jejich bývalou zpěvačkou Hankou Černoorskou (jediná zpěvačka v historii skupiny) a legendárním brněnským Žankem Cashem – Zdeňkem Kalinou. Byl to opravdu povedený večer, škoda, že nebylo úplně plno. To by si Pepa jistě zasloužil.

Lilka Pavlak, Bülach 11. listopadu 2010

Pro BL upravil Pavel Brandejs

Poutníci (foto: Lilka Pavlak)

Michael Cleveland & Flamekeeper v Praze

V úterý 14. prosince uvidíme a uslyšíme díky Rostovi Čapkovi v Praze jednu ze špiček amerického bluegrassu, houslistu Michaela Clevelanda a jeho skupinu Flamekeeper. Kapela letos počtvrté získala ocenění IBMA instrumentální skupina roku a navíc si Michael Cleveland odnesl trofej houslista roku a Marshall Wilborn basista roku. V programu také vystoupí kapela Shotgun Party z USA hrající New western swing a duo Jeff & Vida rovněž ze Spojených států.

Po mém soudu je to jedna z nejdůležitějších návštěv, jakou jsme tady kdy z amerických bluegrassových luhů a hájů měli a kterou by si neměl žádný fanda nechat ujít. Zkusme si krátce představit jednotlivé členy kapely Flamekeeper.

Michael Cleveland (housle, zpěv) je považován za jednoho z nejlepších houslistů své generace. S houslemi začal ve čtyřech letech a objevení jeho talentu na sebe nenechalo dlouho čekat. V roce 1993 byl vybrán do dorostenecké kapely hvězd na IBMA

(Mezinárodní bluegrassová asociace) festivalu. Svou premiéru v Grand Ole Opry si odbyl jako host Alison Krauss. Postupně hostoval s každým, kdo v bluegrassu něco znamená, včetně takových velikanů, jako Bill Monroe, Jim and Jesse, Ralph Stranley, Mac Wiseman, Doc Watson, Larry Sparks, Doyle Lawson a J.D.Crowe. Po skončení střední školy krátce jezdil s Dale Ann Bradley a její kapelou Coon Creek, v roce 2000 se stal členem kapely The Rage zpěvačky Rhondy Vincent. V roce 2001 získává svůj první titul houslista roku od IBMA, The Rage pak v témže

roce získali ocenění „Bavič roku“. V roce 2002 se vrací do kapely Dale Ann Bradley, zároveň se opět stává houslistou roku, znovu pak v roce 2004. Mikeův první sólový projekt, CD „Flame Keeper“ vyšel u firmy Rounder v roce 2004 a stal se instrumentálním albem roku. V roce 2004 se s banjistou Tomem Adamsem podílel na dalším instrumentálním albu roku, „Tom Adams and Michael Cleveland Live at the Ragged Edge“, které tvoří dueta banja a houslí. V září 2006 si Mike odnáší své čtvrté ocenění houslista roku a jeho druhé CD u Rounderu, „Let ‚Er Go, Boys!“,“ získává opět titul instrumentální album roku. V roce 2007 získává opět ocenění houslisty roku a pak se jím stává nepřetržitě každý rok. Dnes je Michael vyhledávaným hostem a mohli jsme ho vidět s takovými kapelami, jako Vince Gill, Marty Stuart, The Mark Newton Band, J.D. Crowe and the New South, Audie Blaylock and Redline, Melvin Goins and Windy Mountain a The Wildwood Valley Boys. Je také aktivním studiovým hráčem a v roce 2005 se podílel na albu „A Tribute to Jimmy Martin: The King of Bluegrass“, nominovaném na GRAMMY. Mike žije v Charlestownu ve státě Indiana.

Jesse Brock (zpěv, mandolína), držitel ocenění mandolinista roku 2009 strávil svůj život bluegrassu. Začínal s rodninou kapelou ve věku devíti let. Později jsme ho mohli slyšet s uskupeními, jako Chris Jones and the Night Drivers a The Lynn Morris Band. Podílel se na obou albech Mika Clevelanda „Flame Keeper“ a „Let ‚Er Go, Boys!“,“ hráli spolu také tři roky v kapele The Dale Ann Bradley Band.

Especk
ALLEN BEASLEY

bluegrass & jazz instruments

Rosta Čapek uvádí >>

Nejlepší bluegrassovou akustickou skupinu

Vítěze ceny IBMA 2007, 2008, 2009, 2010

14. prosince 2010 v 19.30

Divadlo Koppelnik
OREA Hotel Pyramida
Bělohorská 24, Praha 6

Michael Cleveland & Flamekeeper (USA)

3
Jeff and Vida (USA), Shotgun Party (USA)

Bluegrass Jamboree! - Festival of Bluegrass and Americana Music

generální partner

Allianz

hlavní partneri

OREA
HOTELS

Sirundl

Havel &
Holásek

KORŮNNÍ

muzikus.cz
MUSICIANS AND INSTRUMENTS

Jesse natočil u firmy Pinecastle Records vlastní sólové album „Kickin' Grass“, na kterém se podíleli takoví muzikanti, jako Jason Moore, Ron Stewart, Tom Adams, Jason Carter, Rob Ickes, Marshall Wilborn nebo Alan O'Bryant. Jesse žije v Bowling Green ve státě Kentucky.

Tom Adams (zpěv, kytara) se poprvé dostal do povědomí bluegrassových fandů před více než dvaceti lety jako banjista u legendárního Jimmyho Martina. Jeho nahrávka u firmy Rounder z roku 1990, „Right Hand Man“ jde ve stopách legendární nahrávky Earla

Scruggse „Foggy Mountain Banjo“. Tom získal třikrát ocenění banjista roku, vystupoval s tak znamenitými kapelami a muzikanty jako Johnson Mountain Boys, Lynn Morris, Blue Highway, Rhonda Vincent and Dale Ann Bradley. U Rhondy Vincent se také poprvé potkal s Michaellem Clevelandem, v roce 2004 spolu nahráli album, „Live at the Ragged Edge“, později oceněné IBMA. V poslední době se Tom vrátil ke svému prvnímu nástroji, ke kytarě. Předtím, než se stal členem Flame Keeper, hrál na kytaru a zpíval lead hlas s banjovou legendou Billem Emersonem a jeho kapelou Sweet Dixie. Tom Adams také napsal několik knih banjových tabulatur a je pravidelným příspěvatelem do banjistického měsíčníku Banjo Newsletter. Tom s rodinou žije v Pennsylvánii, mnoho zajímavostí najdete na jeho stránkách www.adamscountybanjo.com.

Marshall Wilborn (kontrabas, zpěv) pochází z Austinu v Texasu. V roce 2009 a 2010 získal ocenění basista roku a vystřídal celou řadu vynikajících kapel, jako Jimmy Martin and the Sunny Mountain Boys, The Johnson Mountain Boys, The Lynn Morris Band a Longview. Je také

vynikajícím zpěvákem a autorem, jeho skladby nahráli Alison Krauss, Doyle Lawson and Quicksilver, The Johnson Mountain Boys a mnozí další. U firmy Pinecastle Records vydal své sólové album „Root Five“, kolekci duetů kontrabasu s řadou vynikajících banjistů. Je zkušeným učitelem hry na kontrabas a také natočil a vydal instruktážní video. Marshall žije ve městě Winchester ve Virginii, se svou ženou Lynn Morris a v Čechách už jsme ho mohli vidět právě s kapelou Lynn Morris Band.

Jessie Baker (banjo) pochází z Indiany a první akordy se v jedenácti letech naučil sám na kytaru ze zastavárny za deset dolarů, kterou získal od babičky. Brzy ho začalo přitahovat banjo. Ač dosud teenager, má už Jessie bohaté zkušenosti s bluegrassovou scénou, kromě vlastní rodinné kapely The Baker Boys hrál s Wildfire, The Wildwood Valley Boys a The Karl Shiflett and Big Country Show. Hostoval také s kapelami a umělci jako Marty Raybon and Full Circle, David Peterson and 1946, Avery County, Melvin Goins and Windy Mountain a Ronnie Stoneman. Jessie žije v Georgetownu ve státě Kentucky.

S použitím materiálů z webových stránek kapely připravil Pavel Brandejs.

Rozhovor s Jardou Pertlíčkem

22. ledna 2011 se v Divadle pod lampou v Plzni koná koncert Jardy Pertlíčka a přátel u příležitosti třiceti let Jardova účinkování na zdejších grassových prknech. Využil jsem té příležitosti a položil oslavenci pár otázek.

Jardo, gratuluji, třicet let, to je úctyhodné. Začnu obvyklou otázkou, co nebo kdo Tě k bluegrassu přivedl? Můžeš připomenout svoje začátky?

Děkuji Pavle za gratulaci. Nevím, zda třicet let „v trávě“ je úctyhodné, je to asi hodně o tom, že nás to baví a máme rádi tuhle muziku. Je to takovej jeden velkej mejdan, těch třicet let. Courání po festivalech a klubech, ale hodně o muzice a setkáních, která inspirují a radosti. Ptáš se, co mě ke „grassu“ přivedlo. No, jako teenager jsem brnkal na kytaru takový jakoby folk, věci v duchu „Peter, Paul and Mary“. Tuším, že někdy v roce 1976 jsem někde v rádiu zaslechl písničku ŠEST DNŮ NA SILNICI, je to od skupiny Greenhorns, a najednou mne, nevím, okouzliho banjo, jeho zvuk. Zrovna v téhle věci monotónnost hry banja v sóle a pak ten nádhernej rif, kterej to celé posune dál. No a pak někdy ve druháku na průmce jsem se seznámil s kluky, co tady v Plzni taky zkoušeli hrát a po dlouhých peripetiích jsem si pořídil Marmu a už jsem v tom prostě jel.

Znám Tě především jako banjistu, ale hraješ i na jiné nástroje. Co byl Tvůj první nástroj?

První, na co jsem hrál jako malé dítě, byl klavír. Je pravda, že klaviatura mě otevřela moc věcí, které jsem mnohokrát, za dobu co hraju, docenil. Co se týká dalšího, tak v období trampování kytara po mém tátovi a pak už banjo, teda Marma. No a postupně pak další banja,

to znáš, vždy se pídíme po něčem lepším. Každý banjista „sundává dekl“ a hledá. No a tak postupně až ke Gibsonu RB 75. No a vlastně daleko později se vznikem projektu Apple mandolíny, vlastně ještě před tím horalský dulcimer, a pak openback banjo.

Vzpomeneš si ještě na úplně první kapelu, a co hrála?

No jasně...to byl Vrkoč. Samozřejmě, že to jméno má souvislost s tím, jak jsme se cítili ovlivnění kapelou COP a fiddlerka měla nádherné dlouhé černé vlasy, s tím to má také souvislost.

Co jste hráli?

To, co mi padne na mysl z písniček, které jsme v téhle době a sestavě hráli, je jednoznačně FADED LOVE s textem Franty Šiky:

„Pořád stále myslím,
když se večer vkrádá k nám a taky sám,
když v noci hvězdy počítám.
Pořád vidím tvoje oči...“

Bože, to bylo ono. To byl ten správný „lonesome sound“, teda z našeho tehdejšího pohledu?, text vyjadřující bolest z rozchodu, dvoje housle proplétající se v naříkavé melodii. Nechci opravdu shazovat to, co jsem právě napsal. Vážně si myslím, že to, co je o větu dříve, v té muzice bylo. Ale abych moc nefoukal do vlastních plachet, vše tam bylo, ale nám bylo „náct“ a nejspíš nám ten „lonesome sound“ nikdo nevěřil. Prostě neměli jsme to zažité. No dál takové věci jako je DOWN YOUNDER, NINE POUND HAMMER, LISTENING TO THE RAIN, ale taky HUCKLEBERRY HORNPIPE.

Na lednovém koncertu s tebou vystoupí celá řada historických sestav, můžeš postupně připomenout jejich vznik, sestavu a jakou muziku hrály? Jak vznikl Vrkoč?

Jak Vrkoč vznikl? Jeden kamarád mi pověděl, že ví o kytaristovi, a že chodí „pařit“ do

Kolárovy ulice do studentského klubu Oko. Tak jsme tam s Tomášem Hněvsou vyrazili a seznámili jsme se s kytaristou Frantou Šikou. Franta byl pro mne tehdy naprosto výjimečný, protože hrál sólo v duchu Doca Watsona na písničku NINE POUND HAMMER. Tak jsme se domluvili, že začneme. Tomáš Hněvsa se ujal mandolíny, Franta přivedl svého kamaráda Jirku Císaře na druhou, řekněme sólovou mandolínu a basistu Vítu Reichelta. Ještě housle. Vzpomněl jsem si, že moje kamarádka se něčím podobným zabývá. Mimochodem konzervatoristka, Tamara Zírhutová (Císařová).

A vlastně pak ještě další epizodka, nicméně, myslím si, že docela důležitá. Tuším, že to bylo v prvním semestru na vejšce. Tehdy se dnešní Západočeská univerzita se jmenovala VŠSE. Neměli jsme přednáškové prostory, tak nám bylo přednášeno ve Svazáčku, ve Svornosti, výtečné hospody. Cvičení jsme měli na dnešním Církevním gymnáziu v Houškově ulici. Už nevím, jak přesně to bylo, asi mne někdo zavolal a dali jsme si schůzku právě v té Houškovce někdy na konci cvíček. Tuším, že to byla matika. Tedy k věci. Přišel chlápek, brejle, v ruce LP Clementine od nějaké polské kapely a futrál s houslema. Jestli bych neměl nějaké nahrávky, či co? Tak kromě nějakých nahrávek jsme se dohodli, že si spolu zahrajeme. No, je skutečností, že ve srovnání s Tamarou měl ten chlápek poněkud „méně zvládnutou techniku“ ale v těch houslích, asi fakt bych měl napsat fiddlich, znělo něco, co tam prostě má být. Najednou jsem to tam slyšel, „hory“. Není podstatné, jak to nazvat, prostě to tam je. O téhle postavě jde napsat moc a moc řádků, historek. Ale asi to, co mě při vyslovení jména Jarda Štěrba nejdřív napadne, jsou právě fiddle, ty zemité fiddle, které dělají bluegrass bluegrassem, zvuk, který je slyšet na raných nahrávkách pana Monroea. Další myšlenka je o pracovitosti, píli a férovosti spojené s tímhle chlapíkem. Je mi fakt ctí, že jsme s Jardou spolu-

pracovali v jednom týmu. A je pravda, že mě Jar-
da hodně ovlivnil v tom, jak tu muziku chápu.

**Následoval ChBQ? To byl, nemýlím-li se
Chval Brothers Quintet, že? Tahle kapela
bývala slyšet i v rádiu, v sobotním dopoled-
ním vysílání Radioporty.**

No Vrkoč se rozešel a my jsme s Tomášem přemýšleli co dál. Opravdu jsem tehdy oslovil houslistu z konzervatoře, zda by tuhle muziku nechtěl dělat. Tuším, že se jmenoval Míra Novák. Byl naprosto skvělý, nicméně jsem byl odmítnut s tím, ať se zeptám jeho kamaráda. Tam jsem uspěl a do dění v bluegrassu v Plzni se dostává Jirka Vopava. Jirka je úžasnej muzikant, úžasnej člověk s nádhernou vitalitou hraní, přesností. Tuším, že někdy v zimním semestru jsme na Hamburku (tehdy jedna z budov VSŠE) dělali zkoušku z mechaniky. Vylezu ze zkušební místnosti a na chodbě stojí kamarádka a vedle ní velmi růžolící kluk. Že prej jestli nemám partituru na Blackberry Hornpipe na kytaru. Neměl jsem, ale měl jsem na mandolínu. Tak se Jirka Chval začal učit hrát na mandolínu a nastoupil jako mandolinista. Jirka nabídl pomoc svého bráčky Martina na post kytaristy. Bylo logické, že po vzoru velkých kapel Stanley Brothers nebo Osborne Brothers jsme nazvali kapelu Chval Brothers Quintet (ChBQ).

Mluvit o ChBQ, to je pro mne velmi srdeční záležitost. Bylo to vlastně první opravdovější realizování snů. To je řečeno velmi nadneseně. Jednoduše, bylo nám něco málo přes dvacet (vlastně Jirkovi Vopavovi ještě „náct“), byli jsme plní nápadů, inspirace. Myslím, že se v té době v ChBQ potkalo nadšení, inspirace, čas. Vlastně jsem v téhle sestavě, kterou jsem s Tomem Hněvsou zakládal, působil jen velice krátce, do své vojny, ale přesto to bylo velmi silné.

Premiéra ChBQ byla na festivalu BLUEGRASS MARATHON v roce 1983. Cítili jsme se v té době

velmi ovlivněni skupinami Country Gentlemen a The Seldom Scene. Ono je to logické. Já jsem měl LP Country Gentlemen „On the Road“, dál se v Plzni pohybovaly od stejné sestavy LP „Yesterday and Today vol. 1“ a „vol. 2“. Takže výběr repertoáru byl vcelku asi jasný. Všem se nám líbila práce zmiňované kapely ve vokálu a jejich vkusné inovátorství.

Vrátím se k premiéře ChBQ. Vlastně si pamatuju jen jednu písničku, kterou jsme tam tehdy hráli. Byl to gospel WHERE YOU THERE od Seldom Scene, s českým textem PROSÍM ZAS O TVOU PŘÍZEŇ, čtyřhlasý vokál.

Ta doba, kterou jsem pracoval v ChBQ je pro mne rozdělena na dvě části. Ta první je orientována na Country Gentlemen v ryze pánské sestavě: Tom na basu, Jirka Chval na mandolínu, Martin na kytaru, Jirka Vopava a Jerry Štěrba, když se vrátil z vojny, na housle a já na banjo. Druhá část, v okamžiku, kdy se Jirka Chval odebral na vojnu a Jirka Vopava přešel na mandolínu. Nechtěli jsme se vzdát dvojitych houslí a na post houslisty nastoupil konzervatorista Aleš Březina. Další výraznou změnou, která se odehrála, bylo, že nás zaujal dívčí vokál v muzice Seldom Scene a jejich spolupráce s E. Harris a L. Ronstadt. Do ChBQ nastoupila Pavlína Braunová na post zpěvačky. Pavlína byla úžasná dívka, trochu hippie, nádherný zpěv. No a pak jsem musel po vejšce na rok na vojnu jít.

Další kapelou bylo Centrum?

Jo. Před koncem vojny bylo jasné, že se do ChBQ nevrátím a tak jsem se začal zabývat otázkou s kým a co dál, až se vrátím. Onehdá jsem z Chebu do Plzně, tuším, že jsem právě po celostátní soutěži ASUT (to byla taková armádní hudební soutěž) odvážel domů svého Průchu. Mít na vojně banjo téhle kategorie bylo opravdu poněkud riskantní. Vlezu do vlaku a naproti mně seděl

kudrnatěj černovlasej chlapík, tak mého věku, měl sebou kytaru. Znali jsme se od vidění z trampské hospody U Koule. Tam se pár let před tím pořádali sleziny lidí, co trampovali. Začali jsme ve vlaku kecat. Najednou jsme zjistili, že máme spoustu společných názorů na muziku. Nějak přirozeně vznikla myšlenka začít spolu hrát. Během víkendu v Plzni jsem nakopíroval nějaké nahrávky, začali jsme cíleně pracovat na výběru repertoáru a zjistili jsme, že nás oba zajímá podobná muzika. Oběma se nám tehdy líbil řekněme standardní bluegrass a gospel-bluegrass, tak jak ho dělali na prvních deskách Quicksilver. Pavel Votava, tak se ten chlapík jmenoval, má bráchu Tomáše. Ten byl v té době také na vojně. Oba před Tomášovou vojnou dělali muziku ve skupině Kátro v Přešticích. Tak vznikla logická myšlenka, že bychom mohli dělat spolu, Pavel a Tomáš, až se vrátí z vojny. Na basu nastoupil Richard Černý, chlapík, který zpíval bas. Vlastně kapela byla pohromadě. Klasická čtyřka, dva sourozenecké hlasy ve středech. U Pavla s kytarou lead, Tomáš baryton. Ti kluci úžasně barvili k sobě. Já nahoře tenor a Říša bas. Repertoárově nějaké gospely od Quicksilver, LAY YOUR BURDENS AT THE FOOT OF JESUS, něco málo od Country Gentlemen, CALLING MY CHILDREN HOME, LIVING ON THE HALELLUJAH SIDE, ale také třeba PALMS OF VICTORY. A něco málo od J.D. Crowea.

Bluegrass Collection si už dobře pamatuju, můžeš kapelu připomenout?

Na podzim 1991 jel Petr Vrobel (hrál se mnou v té době v Centru) na stáž do Dánska. Měl sebou tehdy nějaké výtisky časopisu Bluegrass Unlimited. Tam je vždy poměrně rozsáhlý adresář hraní, sessionů a kapel. Petr se na sessionu sešel s banjistou dánské skupiny Bluegrass Hoppers a dohodli možnost pro nás ohledně hraní ve Skandinávii. Jenže kluci z tehdejší sestavy Centra nechtěli jet a tak jsme s Petrem a Zdeňkem Zavadilem (hrál v Centru na dobro) řešili kapelu právě na tenhle výlet.

Když jsme v téhle souvislosti přemýšleli o ná-zvu týmu, který by vlastně byl složen z muzikantů z různých kapel, napadla mne Kolekce, jako soubor jednotlivostí. No a tak tedy vznikla Bluegrass Collection. Vlastně jsme ji tenkrát upekli hospodě. Tedy její originální sestavu. Na kytaru nastoupil lehkoprstý Honza Straka, na basu Pavel Feifer a na housle Zdeněk „Hudeček“ Konečný. Všechno muzikanti s bohatými zkušenostmi. Začali jsme zkoušet. Repertoár byl vcelku jasný. Bluegrass Collection směřovala k deskám Bluegrass Alba, věci jako AGE, OLD HOME PLACE, COULD ON THE SHOULDER, BITTER GREEN A tradičně BANKS OF OHIO, DARK HOLLOW.

Apple je Tvůj poslední projekt?

Apple, to je vlastně tak trochu splacení svých vlastních dluhů. Vlastní myšlenky vznikly při cestách na zkoušku BG Collection na Chodsko za tehdejší mandolinistou Tomášem Krutinou. V autě jsme semleli mnoho názorů. I to, co dělá Tim O'Brien po svém odchodu z Hot Rize. No a pak někdy v roce 2004 jsem se dostal do situace, kdy mě najednou přestalo „chutnat“ banjo a vlastně hrál jsem z setrvačnosti.

Bylo jasné, že pokud nechci na muziku zanevřít, musí dojít k nějaké změně. Najednou jsem si uvědomil, jak mě zvuk Tima O'Briena oslovuje, jak moc mne vlastně láká dělat muziku v tomhle duchu. No a tak jsem vlastně začal dělat Apple. Oslovil jsem zpěvačku a flétnistku Petru Kováčikovou, kytaristu Pavla Chrástka, o kterém jsem věděl, že se mu také moc líbí tenhle typ muziky, postupně Honzu Bíbu na housle, Rendu Křepelu na basu a na dobro Dana Stacha... no a začal jsem pracovat na mandolíně.

Postupně se sestava proměnila na to, co je Apple dnes. Pavel Hudy na baskytaru a kontrabas, jeho paní, úžasná zpěvačka, Monika flétny a whistely a zpěv, Michal Kovács elektrická kytara a dobro, Láďa Čepička na kytaru, Milan

Srvátka na bicí nástroje a já. Asi vzdáleně věci v duchu Sam Bush Bandu, to je velká nadsázka?. Ale je pravda, že nás tahle muzika dost oslovuje, ono je to asi tím, že jako puberťáci jsme hodně poslouchali NewGrass Revival.

Ptáš se na to, zda je Apple mým posledním projektem. Před pár lety musel Pavel Chrástek z pracovních důvodů do Anglie a tak se z Apple omluvil. Když se pak vrátil, rozhodli jsme se, že budeme „piánko“ občas hrát ve dvou, re-

spektive ve dvou s občasnými hosty. Je to velmi komorní, ale současně pro mne velmi příjemné vyvážení Apple. Takže vedle Apple existuje občasná sestavička TAS.

Jardo, díky za zajímavé odpovědi a přeji ještě nejméně dalších třicet let v modré trávě.

V listopadu 2010 Jardu Pertlíčka zpořídával Pavel Brandejs.

thirty years of NewGrass

Jarou Pertlíček
a přátelé

original Vrkoč
F. Šiml, J. "Bo" Čížek, T. Čížeková,
J. "Jerry" Štěpán, T. Holman

original Centrum
T. Votava, P. Votava,
R. "Schwarz" Černý

original Apple
D. Štack, P. Kavičková, J. Bába,
P. Chrástek, R. Křepela

original Bg-Collection
P. Jiráček, Z. "Mataš" Vondráček, Z. Žvančík,
P. Nohel, J. Štáhl

original ChBQ
M. Čížek, J. Čížek, T. Holman,
J. "Jerry" Štěpán, A. Popel

Apple
M. Čížek, M. Čížeková, M. Štefánek,
Z. Čížek, P. Čížek

divadlo pod lampou **22.1.2011 20,00**
Havířská 11, Plzeň

Poutníci slaví 40 let

Psal se 4. prosinec 1970. Nikdo nemohl tušit že toto bezvýznamné datum se stane milníkem v dějinách českého bluegrassu a country hudby. Ten den měla první koncert kapela která si už celých 40 let říká **Poutníci**. Toto historické vystoupení proběhlo v Brně Maloměřicích a jeho průběh si snad pamatuje jeden ze zakladatelů Poutníků, bývalý kapelník dnes manažer, **František Linhárek** a jeho přítel s kterým začínal – **Josef Šulák**. Nikdy mě nenapadlo se jich zeptat jaké to tehdy bylo, musím to napravit. Oba zmínění pánové jsou z Brna. Od té doby se také uvádí domovské město Poutníků Brno, ale podle toho kde bydlí současní hráči to už není pravda, ovšem to nevádí u tradice zůstáváme a Brno dál uvádíme.

Já přišel do kapely na podzim roku 1980. Mé jméno je **Jiří Karas Pola** a hraji s Poutníky už 30 let na kontrabas. Měl jsem to štěstí že jsem přišel do souboru v době kdy měl nastartováno vzhůru a to do širšího podvědomí diváků, do špičky české country hudby na profesionální dráhu. To nastartování proběhlo, podle mě, příchodem **Roberta Křestana** do kapely a to rok přede mnou. Robert, přezdívaný Šlach, tehdy hrál na banjo, zajímavě zpíval a skládal originální písničky. Ale hlavně bylo na něm vidět že chce dělat muziku na co nejvyšší úrovni a na svou stranu a svým entuziasmem nakazil celý soubor.

Poutníci po té v osmdesátých letech minulého století vyhráli několikrát tehdy velmi populární festival Porta. Finále tohoto se odehrávalo tehdy na plzeňském výstavišti a v areálu Letního kina na Lochotíně. A kapela získala trofej, zvaná Porta, jak v autorské části soutěže tak v části interpretační. V roce 1987 dokonce byla Poutníkům udělena Zlatá Port jako ocenění za přínos české folkové hudbě. Potom následovala nabídka na profesionální přehrávky, bez těch to tehdy

nešlo, pro tehdy jedinou profesionální agenturu S názvem KKS (Krajské kulturní středisko). No a pak šlo vše ráz na ráz. První LP pro Supraphon s názvem Poutníci. Prodalo se ho údajně 100 000 kusů, to tak prodat dnes, tehdy jsme z toho neměli ani korunu, ale to mi stejně nikdo neuvěří. Získání ceny časopisu Melodie a vrcholem bylo i udělení ceny v kolébce bluegrassu a country v USA za nejlepší neamerické CD. To nám bylo uděleno v letech 1989 a 1990 organizací SPBGMA (Society for the Preservation of Bluegrass Music of America). Většina koncertů byla tehdy beznadějně vyprodaná a jejich počet za rok se vyšplhal až ke dvěma stovkám.

Jak to ale v životě bývá vše konec svůj mívá. A tak skončilo i toto období Poutníků. Robert se rozhodl osamostatnit se a zkusit modernější hudbu s kapelou které dal název Druhá tráva. Zbytek souboru se rozhodl pokračovat dál a tak se poprvé zkusila sólová zpěvačka, aby bylo jasně oddělené období kdy s námi zpíval Šlach. Zpěvačka se jmenovala **Hanka Černoorská** a natočili jsem s ní i jedno CD s názvem „*Je to v nás.*“ Tento nosič patří v poutnické historii k těm lepším a to právě zásluhou Hanky. I ta ovšem po třech letech odešla z rodinných důvodů. Přišlo asi nejhorší období kapely. A musím říct že za to můžu i já, neboť jsem v tom období koketoval s bratislavskou bluegrassovou skupinou Fragment a na Poutníky nezbylo tolik času. Ale život běží dál člověk stále hledá a přemýšlí a tak se stalo že jsem se s Fragmentem rozloučil a rozhodl se vrátit Poutníky tam kam patřili na rozmezí osmdesátých a devadesátých let dvacátého století, do špičky české country hudby. A o to se vlastně snažím dodnes s pomocí **Honzy Máci**, skvělého mandolinisty, který se mnou hraje už 13 let.

S ním a s banjistou **Peterem Mečiarem**

a devatenáctiletým talentem, kytaristou a zpěvákem **Jakubem Bílým** jsme rok 2010 strávili s pořadem Poutníci slaví 40. Tak se bude jmenovat i CD se záznamem zmíněného programu které vyjde v nejbližších dnech a které budeme křtít na jaře 2011 na našich koncertech.

Já si jen přeji ať vydrží zdraví, hlavně mě, zbytek současných Poutníků je ještě dost mladý. Ať nám to hraje a přijdou ještě nějaké nové nápady a písničky.

A na závěr uvedu pár dat:

- Poutníci vydali celkem 12 CD nebo LP a chystají třinácté

- Poutníci odehráli už pře 3000 koncertů
- Poutníky, v období kdy s nimi hrají, prošli tito muzikanti. Jestli jsem na někoho zapomněl tak se omlouvám : Banja – Robert Křesťan, Luboš Malina, Václav Vacek, Svaťa Kotas a Petr Brandejs. Kytary – Zdeněk Kalina, Mírek Hulán, František Linhárek. Mandolíny – Pavel Petržela, Mírek Hulán, Jiří Plocek, Jiří Mach. Sólový zpěv – Robert Křesťan, Zdeněk Kalina, Hanka Černohorská, Jiří Mach.

Já se s vámi, kteří máte rádi naši hudbu, těším nashledanou na nějakém koncertu. A těm co nás neznají vyřídte že jsem skvělí. Váš Jiří Karas Pola

Současní Poutníci (foto: František Heřman)

Bluegrass Fest u Bizona v Chomutově

Ráda jsem přijala pozvání kamarádů z Albu-
mu a 16. října jsem se vydala na dalekou cestu
do Chomutova na jejich Bluegrass Fest. Cesta
vlakem mi z Brna trvala necelých šest hodin a pr-
šelo, jen se lilo. Dobře, že ten festival tentokrát
nebyl venku! Petr Gärtner na mne čekal na ná-
draží a odvezl mne k nim domů. Tam jsem si dala
kafíčko a pořádně si odpočinula a večer pro mne
přijel Jirka Šruma. Zavzpomínala jsem si, jak jsem
asi před dvaceti lety byla v Chomutově naposledy
a vezl mne tam jeho táta v Avii s Ústeckou kape-
lou Katalog z festivalu Holanský Kapr.

Saloon u Bizona byl pro mne premiéra
a vypadalo to tam sympaticky. Hned se ke mě
přihlásili kamarádi z Německa, které jsem nedáv-
no viděla na Bluegrass Maratonu v Borovanech.
Lákali mne ke stolu, ale všichni hulili jak fabriky,
tak jsem s díky odmítla.

Program zahajoval domácí **Album** úderem
šesté večer. Za ta léta co je znám se zařadili mezi
mé oblíbené kapely a pokaždé, když je vidím,
jsou lepší a lepší.

Také kapelu **Bee Line** z Kolína jsem měla již

tu čest poznat vloni na festivale v Českém Ráji
a moc se mi líbili.

Překvapením byl pro mne **Harry Phill Band**.
Vzdáleně mi připomínali slovenské Funny Fellows,
také střídali nástroje jako o závod, dovedli udělat
náladu a výbornou show. Žádný bluegrass, ale
moc pěkná muzika!

Pražský **Country Cocktail** vám jistě před-
stavovat nemusím. Bývalí členové legendárních
Zvonků hráli jako o život. V takové formě jsem je
ještě nezažila, SUPER!

Poslední kapela večera byl ostravský **Go-
odwill**. Těšila jsem se sice, že je poprvé uvidím
s jejich novou zpěvačkou Natálkou Havrdovou,
ale ta bohužel nepřijela. Ale hoši byli dobří jako
vždycky. Nějak se jim to osazenstvo často mění,
tak to asi nemají jednoduché.

A pak bylo veselo a jamovalo se dlouho do
noci. Mám zase na co vzpomínat!

Díky hoši, bylo to u vás moc fajn!

Ahoj Lilka v Bülachu, 11. 11. 2010

záverečný jam (foto: Lilka Paviak)

Osmý Bluegrass džem Komorní Lhotka

Přes příšernou předpověď počasí jsem se v poslední prázdninové sobotní ráno 28. srpna vydala prozkoumat další z býlých míst mé bluegrassové mapy Čech – Slezské Beskydy.

Na Bluegrass džem jsem se chystala už dva roky předtím a teď se mi to tedy konečně podařilo. Vláda White Bílý mě čekal u autobusu ve Frýdku Místku a v dešti mě odvezl do půvabného lázeňského městečka uprostřed lesů – Komorní Lhotky. Prohlédla jsem si zmoklý festivalový areál a pomyslela si: „Ještě že bluegrassáci jsou národem vodotěsným“ a šla se ubytovat a usušit do blízkého hotelu. Pořadatelé byli optimističtí, a ač měli k dispozici i mokrou variantu v kulturáku, rozhodli se uspořádat festival opět venku. Měli pravdu, festival v místnosti ztrácí tu pravou atmosféru. A pak, přece nejsme z cukru. Muzikanti i publikum byli stejně schovaní pod stříškami, kde bylo relativně sucho. Odpočinitá po cestě a příjemně překvapená že lidé i v tom dešti přicházejí, jsem usedla poblíž zvukařů.

Ve dvě odpoledne byl festival po uvítací ceremonii zahájen tradiční hymnou *WILL THE CIRCLE BE UNBROKEN*. Jako první se nám představila pro mě prozatím neznámá skupina z okolí Českého Těšína – **Vrtáci**, kolem mandolinisty Standy Ferugy. Pohybují se na scéně už víc než 30 let. Zjišťuju, jaké mám mezery a tiše se kaju. Vyzařovala z nich láska k hudbě Seldom Scene a Tonyho Rice. Moc se mi líbili. Jako host s nimi vystoupila u jedné písně malá dcerka jednoho z nich s housličkami.

Následovala Whiteova kapela **Bruno Unit**, kterou jsem poprvé viděla ve Sloupnici na oblastním kole Banjo Jamboree. Vyzařovala z nich ta správná pohoda a sklídili zasloužený potlesk. I další kapela BezDobra z Havlíčkova Brodu byla pro mne premiéra a jako překvapení si přivezli nového dobřistu. Neměli by si snad tedy změnit jméno?

Stále se lepší chomutovský **Album** snad představovat nemusím, nádherně zpívali i hráli. I když měli za sebou cestu dlouhou pět set kilometrů, nebyla v nich cítit ani špetka únavy. Moc jsem se těšila, že konečně opět uvidím legendární šumperský band **Bluegrass Nova**. Kapela se po dvaceti letech znovu dala dohromady v původním složení, bohužel bez banjisty Milana Žourka, který i s rodinou tragicky zahynul na cestě z dovolené pod koly ruského vojenského nákladáku těsně před Sametovou revolucí v roce 1989. Po jeho odchodu se kapela rozpadla a jeho památce je věnován festival Šumperské Pomněnky. Spustili na nás ohňostroj své nádherné muziky, a když jsem zavřela oči, stál tam Newgrass Revival v plné síle. Povídali, jak v roce 1984 jeli reprezentovat tehdejší Československo na bluegrassový festival v Toulouse, kde tehdy hrál také Newgrass Revival. Ty prý postavili před značný problém, neb zahráli jejich skoro kompletní repertoár. Když zkoušeli, přišel za nimi John Cowan a ptal se, odkud jsou. O nějakém Československu v srdci Evropy ale neměl ani páru. Překvapivě se tehdy všichni z Francie vrátili, což v těch letech nebylo zrovna v kraji zvykem... Museli několikrát přidávat a v obecenstvu to jen vařilo. Úspěch vskutku bombastický!

Lid se uklidnil, když na scénu nastoupil pražský **Monogram**, perfektní jako vždycky. Celou dobu jsem si naivně myslela, že **Country Striptýz** je název nějaké kapely, ale z omylu mne vyvedla opravdová striptérka Sexy Pamela. To byla tedy pastva hlavně pro mužské oči. Po jejím vystoupení znova začalo pšret a na závěr se na scéně objevila první dáma českého folku a bluegrassu – **Pavčina Jíšová & přátelé** – její dcera Adélka Lounková, Jakub Racek z Monogramu a Pavel Peroutka z Reliéfu. Předvedli nám písně z posledního CD „Blázen tančí dál“ a také pár jak starších věcí, tak i novinek. Záhy dešť zase přestal a na mokřím tanečním parketu před jevištěm se míhalo několik

párů. A skupina musela znova a znova přidávat.

Festival se pomalu chýlil ke konci. Každá kapela, včetně mě coby návštěvnice z největší dálky obdržela od pořadatelů sklenici bluegrassového jamu. Ten pak po půlnoci opravdu nastal. Díky pořádajícím Vláďovi White Bílému a Ivanovi Honzákovi a všem sponzorům a pomocníkům, bez

kterých by festival nemohl existovat. Už se těším na příští rok a doufám, že v tom kouzelném koutku budu moci strávit déle, než jen jediný víkend...

Lilka Pavlak

*Bůlach 11. listopadu 2010
Pro BL upravil Pavel Brandejs*

Marko Čermák: Poslední romantik

Hned na začátku musím říct, že jsem si Markovu knížku koupil hlavně proto, že ho mám rád a že jsme mu vděčný za to, že mě a tolik dalších lidí k banju přivedl. Velmi mě však překvapilo, že jsem během doby, kdy jsem knížku četl, nedokázal Markovi myšlenky dostat z hlavy. Jeho názory jsou vskutku neortodoxní a co je ještě zajímavější, jsou stvrzeny celým autorovým životem.

V první řadě je opakem obvyklého přístupu: „O.K., začínali jsme jako trampové, ale teď jsme hlavně hudebníci, tak musím cvičit a na trampování nemáme čas.“ Marko začínal jako tramp (základ Greenhornů vznikl na trampu - s Honzou Vyčítalem a Josefem Šimkem) a ve svých 70letech stále trampuje (i v zimě), jezdí několikrát ročně na vodu, kreslí, hraje a zimu tráví s celou rodinou v maringotce v Krušných horách. Jeho přístup ke všem těmto činnostem je zcela rovnocenný, a všechny v knize podrobně popisuje včetně svého filosofického přístupu k nim.

Sám sebe ústy jedné ze svých žen popisuje i jako sobce, se kterým je prima být, když s jeho přístupem k životu souhlasíte. Vzhledem k tomu, že mám ženu třetí, je zjevné, že tenhle život nevyhovuje každému. Marko nepatří k vyznavačům novot (hrdě např. zmiňuje, že na trampu s jeho kamarády se veřejně nemobiluje); postesknutí po starých dobrých časech najdeme v knize několikrát. (Markovo staromilství myslím nepotěšilo

např. editora Slávka Janova a jeho spolupracovníky, kteří museli přepisovat Markův tužkou psaný rukopis do počítače.)

Popisovat Markovu životní dráhu by bylo přepisování celé knihy, což je zřejmě nesmysl. Tak snad jen, co v ní ještě najdete: spoustu krásných barevných i černobílých fotografií (ehm, na str. 12 jsem i šestnáctiletý vodák já:-) a Markových kreseb, Markovy povídky s trampskou tematikou, Markovu bibliografii (kreslené seriály, ilustrované knihy a kreslené mapy) a diskografii.

Že je Marko vyznavačem úplně jiných hodnot než materiálních, bylo jasné mj. při besedě na Banjo Jamboree, kde vyzýval posluchače, aby si knihu půjčili a neutráceli za ni hříšné peníze. Já doporučuji rozhodně koupit, ať máte o čem přemýšlet. Třeba na www.interkros.com.

Petr Brandejs

Petr Brandejs Band – Pro děti

Zuby! Střel hol/ Ve Žvejkačkových horách/ Těr, těr, těr/ Pro slepičí kvoč/ Strč prst skrz krk/ Mám dědečka mám/ Duel/ Říkala mi žížala/ Čistiš si chrup/ Hej synku/ Nezlob, neví, nech hol/ Já se ženit nebudu/ Ukolébavka pro ty, co nemůžou usnout

Když mě Petr Brandejs požádal o recenzi nového CD své kapely, určeného primárně pro děti, byl jsem docela zvědavý, co se za tím bude skrývat, ale programově jsem si zakázal lovit informace na stránkách kapely a rozhodl se počkat, až mi pošta nahrávku dopraví. Nakonec i jiní interpreti podobně zaměřenou nahrávku pořídili, napadá mě například Kathy Kallick (Use a Napkin, Not Your Mom) nebo duo Garcia – Grisman (Not For Kids Only). Naštěstí se pošta tentokrát vyjimečně neloudala a tak jsem brzo zjistil, že tohle CD je určeno pro české děti, to znamená, že v tomhle případě PBB upustil od obvyklé angličtiny a zpívá se česky.

Na desce najdeme čtyři písničky vypůjčené z repertoáru bývalé českobudějovické kapely Bobří s texty Karla Tampiera, ale v žádném případě se nejedná o nějaké kopie, například u *Střel ho* PBB použil druhou variantu tradicionálu Ground Hog s jinou melodií i harmonií. Blížkost české a americké melodiky demonstruje chodská lidovka *Já se ženit nebudu*, celkem kuriózně nebluegrasověji znějící písnička celého nosiče. O ostatní texty a kromě toho i o dvě melodie se postaral kapelník Petr Brandejs, a i když v několika místech text neplyne úplně hladce a dává sólistům zabrat co do výslovnosti, velice krásně v řadě případů vystihuje problémy výchovy dětí ať už z pohledu rodičů a nebo ratolestí. Zvláštní zmínku zasluhuje text *Mám dědečka mám*, kde se Petrovi podařilo nádherně přeložit a přetlumočit pointu originálu I'm My Own Grandpa. A těm dětem, které by byly snad až příliš zkažené Dádou Patrasovou a její žížalou Julií, může tuhle desku přiblížit písnička *Říkala*

mi žížala, což je verze tradicionálu Freight Train, pro kterou si Petr vyměnil banjo za výborně zahraňnou prstýnkovou kytaru. A určitě se jeho text pro děti hodí víc než ten, který ze svého mládí pamatuju od pražských Blátotlaček, kde se zpívalo o intimspreji a Biogestu ...

Je možná skoro zbytečné se dlouze rozepisovat o muzikantských a pěveckých kvalitách členů PBB, zmíním snad jen to, že tentokrát v jedné sloce dokonce slyšíme kapelníka zpívat sólově, a také že Ondra Kozák si ke kytaře a houslím přibral i mandolínu a i tento nástroj zvládá s naprostou bravurou. Kromě stálých členů ovšem tentokrát uslyšíme i zpěv Petrových dětí Zuzanky a Martina, například ve velmi neobvyklé zpívané aranži instrumentálky *Duel*. Snad jen trochu matoucí je skutečnost, že na fotografii ze společného vystoupení na zadní straně obalu drží Zuzanka v ruce housle, což by mohlo někoho, kdo nečte booklety, svádět k domněnce, že to ona na ně tak nádherně válí už na téhle nahrávce. Mám sice v Petrovu výchovu naprostou důvěru, ale předpokládám, že si na to ještě pár měsíců budeme muset počkat ...

Na závěr musím konstatovat, že jsem se při poslechu CD velice dobře bavil a při *Hej synku*, což je směska úryvků známých instrumentálek prokládaných vtipným dialogem, dokonce téměř mlátil smíchy, a že pokud chcete mít desku, kterou budete moci poslouchat spolu se svými dětmi, je zrovna tohle CD pro vás to pravé. A blíží se vánoce, takže ...

Ivo Drbohlav

Buddy Meriam

Od hráče z parkoviště k mistru mandolíný během čtyřiceti let

Darcy Purinton a Dale Cahill, Bluegrass Unlimited, únor 2010

Když dlouholetý bluegrassový veterán Buddy Meriam nedávno řekl: „Bill Monroe je nejdůležitější muzikant, jaký kdy žil,“ byl si tím jist. Monroe, který byl jeho inspirací, rádcem a přítelem, velmi ovlivnil jeho muzikantský vývoj a Merriam říká: „To nejlepší, co jsem napsal, pochází právě z Billových myšlenek.“ Naštěstí pro všechny fanoušky najdou tento materiál na Merriamově posledním CD, „Back Roads Mandolin“, kolekci originálních instrumentálek prosáknutých Monroem inspirovaným bluegrassem. Merriamova cesta od muzikanta jamujícího na parkovišti k virtuóznímu hráči na mandolínu

trvala čtyřicet let a byl na ní i úder blesku, který navždy změnil jeho život.

První čtyři roky života (narodil se v roce 1952) strávil v Hartfordu ve státě Connecticut. Rodiče se pak přestěhovali na Long Island, kde začal školní docházku a hudební kariéru na trombón. S trombónem ale brzy skončil a jeho místo zaujal baseball a basketbal. Naštěstí zůstal ve styku s hudbou díky matčině hře na piano a kostelnímu sboru.

Po skončení střední školy (a objevu, že děvčata mají rády muzikanty) začal svou hudební kariéru brát vážně. Hrál na elektrickou kytaru a přemluvil několik svých přátel k založení kapely, která by hrála k tanci a na večírcích. „Hráli jsme soul, písně od Beatles a podobnou muziku.“

Kolem roku 1970 mu přítel představil akustickou kytaru Doca Watsona a hudbu kapely Old And In The Way s Jerry Garciou. Miloval tu hudbu a chtěl vědět, kdo napsal ty skladby. To ho přivedlo k objevu nahrávek první bluegrassové generace včetně Stanley Brothers a Billa Monroea a jeho Bluegrass Boys. „Opravdu jsem měl rád energii, drive a emoce první generace.“ Krátce nato viděl na koncertě poprvé mandolinistu, kterým byl Frank Wakefield. Tahle zkušenosti Merriama chytila, a začala jeho celoživotní oddanost mandolíně.

Během léta roku 1976 ho vztah k bluegrassu přivedl na farmu Rothvoss v Ancramdale ve státě New York. Ten rok neznamenal jen první Berkshire Mountain Bluegrass Festival, ale také obrat v Merriamově životě. Zaujala ho celá řada věcí, ale dech mu vyrazil Bill Monroe a Bluegrass Boys. „Byli plní síly, Bob Black na pětku, Kenny Baker na housle, Ralph Lewis na kytaru.“ Později toho dne se Buddy potloukal mezi jamujícími na parkovišti s mandolínou v ruce, zahrnul za roh a blížil se k Monroevovi, stojícímu před autobusem. Podíval na Merriama a řekl, „Když hraješ na mandolínu, nauč se na ni hrát správně, drž dobrý rytmus, získej dobrý tón a počítej s každou notou.“ Merriam byl v sedmém nebi, když později vyprávěl přátelům o náhodném setkání s legendou.

Bohužel, jen o několik hodin později, dříve než mohl Merriam uskutečnit Monroeovy rady, byl zasažen úderem blesku. „Stál jsem vpravo před jevištěm se svou dívkou, když náhlá bouře udeřila na festival. Jim & Jesse byli právě na pódiu s dvanáctiletým Stuartem Duncanem.“ Silně pršelo na asi padesát bluegrassových fanoušků, kteří se rozhodli sedět venku v bouřce. Merriam si vzpomíná: „Nancy Talbott nakonec vyšla ven a doporučila každému pod něčím se schovat, než bouřka skončí. Když jsme se vydali hledat úkryt, byl jsem zasažen bleskem právě

do krku.“ Úder blesku vyhodil Buddyho deset stop do vzduchu, zastavil jeho srdce a spálil mu krk. Naštěstí zdravotníci a záchranka k němu doběhli a znovu nastartovali jeho srdce. Zůstali s ním, zatímco Nancy Talbott horečně sháněla ambulanci. Nakonec jednu traktor dotáhl na promočený kopec a Merriam byl rychle dopraven do nemocnice.

O deset hodin později se Merriam probral. Zoufale se ptal sestřiček, ale zdálo se, že neslyší jeho žádosti, aby mu řekly, co se stalo. Nakonec jedna sundala roušku a on přečetl z jejich rtů jediné slovo, blesk. Ukázalo se, že sestřičky neignorovaly jeho prosby, ale že Merriam ztratil sluch. „Úder hromu prorazil oba mé ušní bubínky, silně poškodil citlivé nervy v mých uších a zanechal mě neslyšícího.“

Merriam vzpomíná, „Tato událost změnila můj život a cestu, kterou jsem sledoval. Po úderu blesku jsem věděl jen, co chci dělat – hrát bluegrassovou mandolínu – k tomu jsem ale potřeboval slyšet.“ Merriam chtěl také změnit svůj svět. Až do tohoto momentu žil svůj život ze dne na den a nemyslel na budoucnost. Náhodné setkání s Billem Monroem a úder blesku změnil jeho život.

Buddy se vrátil na Long Island, aby se zotavil po pobytu v nemocnici. Po šesti dlouhých týdnech pomalého získávání sluchu a přemýšlení o nedávných objevech Merriam splnil slib, který dal sám sobě a stal se členem kapely Ernie Sykes St. & Sykes Boys. Sykes starší byl Buddyho soused, přítel a spoluhráč. Staral se také o Buddyho fenku Mercy, když byl v nemocnici. „Ernie byl můj opravdový osud z Virginie a držel mě pevně v tradičním bluegrassu.“ Merriam hrál v té době na svůj nástroj nakonec šest hodin denně a pomalu přemítal o svých bluegrassových nahrávkách.

Když hrál s Erniem a The Sykes Boys, pravi-

delně křížil cestu Monroeovi a oba se stávali důvěrnými přáteli. „Poprvé jsme mluvili víc o našich zelenářských zahradách a pěstování kuřat. Nakonec Bill požádal, abych mu zahrál.“ Vyvinulo se dlouholeté rádcovské přátelství, které podnítilo Merriama, aby hrál na mandolínu tak podobně Monroeovu stylu, jak je lidsky možné.

Jednou odpoledne, když spolu seděli a hráli, Monroe zahrál skladbu, kterou Merriam nikdy neslyšel. Když se Monroea zeptal na název, Bill odpověděl, „tohle nemá název“ a skladbu dal Merriamovi, aby ji hrál, než ji jednou nahraje. Monroe dal skladbě později jméno FROG ON A LILY PAD a stala se jedním z Merriamových a Monroeových standardů, když vystupovali spolu. Když Monroe cestoval na šňůru na východní pobřeží, chtěli se s Merriamem sejit a popovídat si, co jen nového. „Hrál jsem mu skladbu, kterou jsem se naučil, když jsme se viděli posledně. Sáhl pro mandolínu, objasnil běh, pak mandolínu vrátil zpět a já pokračoval v hraní. Pak jsem šel domů a pracoval, pracoval a pracoval, než jsme se potkali znovu, občas po třech, čtyřech nebo šesti měsících. Když Monroe sledoval, jak hraji, a nepřerušil mě kvůli opravě, věděl jsem, že to dělám dobře.“

V roce 1992 Buddy zformoval svou vlastní kapelu jménem Back Roads. Nebyl to ale jen Monroeův hudební styl, který inspiroval Merriama a jeho kapelu. Byla to také Monroeova oddanost a respekt k jeho publiku. Jestli jste měli možnost vidět Merriama hrát, musíte si pamatovat jeho nažehlené šaty, odpovídající kovbojský klobouk nebo jeho zastřížený knírek a vyleštěné boty. Merriam s kapelou nevystupovali vždy tak upravení a dobře oblečení. Po pravdě to byl jeden z Monroeových náhodných a neformálních komentářů, který dotlačil Merriama k přehodnocení jeho vystupování na pódiu a stylu oblékání. Jednoho roku na Bean Blossom Merriamova kapela – oblečená do triček a džín-

sů – čekala na vystoupení, když se Monroe přiblížil. „Kdy vystupujete?“ zeptal se. „Jdeme jako další kapela,“ odpověděl Buddy. „Dobře, to máte ještě čas převléct se do šatů na vystoupení,“ odpověděl Monroe. To byl pro Merriama a jeho kapelu podnět pro změnu postoje. „Jel jsem tu noc domů a přemýšlel o tom, že když nám Monroe bude pomáhat, budeme dělat vše, jak nejlíp umíme, včetně slušného oblečení.“

V letech, která následovala, Merriam potkával Billa v Lone Star Café v New Yorku, v Bottom Line, Turning Point a dalších malých klubech na východním pobřeží. Jednoho osudového večera seděli nahoře v zeleném pokoji klubu Town Crier v Pawlingu ve státě New York před vystoupením. Předtím, než měli sejít dolů a začít vystoupení, Monroe se otočil na Merriama a řekl, „Lepší bude, když vezmeš sebou mandolínu, chceš si s náma zahrát, nebo ne?“ V polovině vystoupení zavolał Buddyho nahoru na pódium.

Takový okamžik vidí Merriam jako jeden z Monroeových dáreků. „Udělal to, aby mě povzbudil a protože chtěl, aby mě ostatní v bluegrassovém světě respektovali. Monroe mě zanesl do bluegrassové mapy.“ Jiný takový moment se vyskytl v klubu Turning Point v New Yorku. Když Merriam zahrál na pódiu věc, kterou napsal jako poctu pro něho, trefně nazvanou MONROE SPECIAL, Monroe se otočil k Merriamovi a řekl: „Chci to nahrát. Pošli mi to. Naučíme se to a zahrajeme v Grand Ole Opry.“ Jeden z Merriamových přátel seděl té noci v publiku a zachytil celou skladbu na magnetofon.

Všichni Merriamovi fanoušci mohou nyní skladbu slyšet také na jeho posledním CD Back Road Mandolin, kolekci původních instrumentálek, která je ozvěnou Monroeova high lonesome soundu a tříhlasých melodií, „druhu hudby, kterou si zapiskáte a zapamatujete,“ říká Merriam. Jedna z oblíbených Buddyho skladeb na novém

CD je skladba Baldassari, pocta Butch Baldassarimu, který nedávno zemřel. Skladba je nahraná na mandolínu, mandolu a mandocello a měla by posluchačům připomenout Baldassariho Nashville Mandolin Orchestra.

Merriam se ohlíží za léty učení a cvičení svých muzikantských dovedností s údivem nad vlastním štěstím. „Jsem šťasten, že jsem strávil svůj život hraním muziky, které věřím.“ Ačkoliv tvrdí, že ještě neumí zahrát Boston Boy přesně jako Monroe, ví, že jeho úcta k Monroeově mandolínovému stylu dala jeho životu nádherný smysl. Dala mu také odvahu hrát kdekoliv a téměř před kýmkoliv.

„Když jsme hráli pro prezidenta Sony Records, na seznamu hostů byli Paul Simon, James Taylor, Barbara Streisand a mnozí další vynikající hudebníci.“ Zatímco zpočátku byli publikem vystrašeni, Merriam si pak uvědomil, že nikdo z nich nehraje na mandolínu nebo housle a čekají, že je kapela pobaví. Když v polovině vystoupení nečekaně vypověděla službu aparatura, Merriam s kapelou hráli dál. Jak všichni bluegrassoví muzikanti vědí, tahle muzika má akustické kořeny a začínala v kuchyních, v modlitebnách a na verandách.

Kromě nahrávání a hraní na Long Islandu a v Nové Anglii a hostování v pořadu Bluegrass Time na rádiu WSUB, dbá Merriam na to, aby se nevzdálil od domova víc, než by kamenem dohodil. Ačkoliv necestuje tak jako dříve, Merriamova dobrá pověst cestuje s jeho fanoušky, kteří milují jeho hudbu a mluví laskavě o jeho poctivé a skromné povaze. Vždycky, když se bavím s lidmi o Merriamovi v baru, který mi patří (The Brewski v severním Vermontu), jeho jméno vyvolává chválu a obdiv. Milovníci bluegrassu došli k tomu, že věří Merriamovi jako hudebníkovi, umělci i jako člověku.

Když nevystupuje nebo nenahrává, Merriam se věnuje opravám trumpet a dává hodiny na mandolínu. Nic neztratil tím, že je rádcem mladým hudebníkům tak, jako byl Monroe jemu a bere to vážně. Merriam vzpomíná, že se chvíli zdálo, že jeho studenti se víc zajímali o hot licky víc než o celou skladbu od začátku do konce. Nakonec je přestal učit „licky přes víkend“ a vedl své žáky k základům bluegrassu, aby vždy zdůrazňovali melodii a hráli jednoduše.

Když Merriam hodnotí contemporary bluegrass, připomíná začínajícím muzikantům, aby začínali s hledáním otců, a základů hudby, které položila první generace. Michael Cleveland je jeden z muzikantů, kterého si Merriam vybavuje jako plného úcty k bluegrassové tradici. „Jeho provedení Monroevých skladeb je věrné, zahraje je jednoduše a pak přidává svou vlastní interpretaci. Jediná osobnost, která může definovat bluegrass je Bill Monroe, zbytek je váš vlastní názor, váš výklad a nikdo nemůže říct, nakolik dobrý či špatný.“ Merriam věří, že „pokud člověk napíše skladbu, měli byste ji hrát tak, jak ji napsal.“ A když tím člověkem je Bill Monroe, pak Merriam nemá ani semínko pochybnosti, že je to skladba, kterou stojí za to naučit se tón po tónu.

Přeložil Pavel Brandejs

G-runs'n Roses v plném rozpuku

Představovat Ralpha s jeho kapelou českým bluegrassovým fanouškům je myslím nošení dříví do lesa. Možná ale stojí za připomenutí, že poté, co G-runs'n Roses vyhráli v roce 2009 Portu, v roce 2010 vyhráli hned dvě mezinárodní soutěžní přehlídky. V srpnu ve francouzském La Roche /čti la roš/ a v květnu v holandském Voorthuisenu /čti forthauznu, nebo tak nějak/, s kterýmžto vítězstvím je spojená cesta do Nashvillu na festival WOB 2011 s titulem „Nejlepší evropská kapela“. G'runs and Roses se tak staly nejspěšnější českou bluegrassovou kapelou tohoto roku a neudělat s nimi rozhovor bylo zhola nemožné. Milan Marek (mandolína) a Tomáš Kubín (basa) byli omluveni a spolu s Ralphem Schutem (kytara) se rozhovořil Michal Wawrzyczek (banjo) a Martin Burza (housle).

Takže jaký to je pocit, vyhrát dva evropské festivaly v jednom roce?

Ralph: Myslím, že slova „překvapení“ a hlavně „nadšení“ nejlépe popisují současnou atmosféru v kapele. Ale osobně nemám moc rád soutěžení v bluegrassu – jsme tak malá komunita, že bychom si spíš měli užívat společné hraní, než si dokazovat, kdo je lepší. Ale děkujeme za pohlázení ega kapely; nemůžeme říci, že by to nebylo příjemné.

Jaké jsou následky? Znamená vítězství na EWOBu, že pojedete příští rok na IBMA World Of Bluegrass v Nashvillu?

Michal: Rádi bychom. Já jsem tam nikdy nebyl a mám obrovskou radost, že se objevila příležitost se tam dostat. Už teď se chvástám, že možná pojedu do Ameriky s kapelou.

Martin: Přišlo to jako velké překvapení a jsem rád, že se lidem naše muzika líbí. Doufám, že

to posílí image kapely. Vyplývá z toho určitým způsobem i velká zodpovědnost – aspoň já to tak vnímám. Nicméně nám tato zodpovědnost určitě nevezme nic z radosti, se kterou hrajeme.

Dosud jste s G-runs 'n Roses nahráli pouze jedno CD. Chystáte něco nového?

Ralph: Těšíme se do studia, ale nechceme to uspěchat – když jednou vydáte album, tak už to nelze vzít zpět, tak se raději připravujeme v klidu a půjdeme do studia, až si budeme jistí, že jsme vybrali ty správné skladby, aranžmá a až to bude pěkně sehrané – toužíme po tom, aby naše další deska byla „zabiják“. Uděláme vše proto, aby z toho CD byla cítit energie a chemie mezi členy kapely. Chceme, aby ta nahrávka působilo hodně živě.

Jaká je situace v kapele? Zvládáte všichni kombinovat rodinu, práci a muziku?

Michal: Všechno se tomu podřizuje. Moji snoubence patří obrovský dík, protože mne podporuje a nechává mi obrovský prostor, bez kterého by to nešlo.

Ralph: To samé platí pro mě. Myslím, že všichni máme skvělé holky, které vědí, že bychom byli hodně nervózní, kdybychom tolik nehráli. Ale teď vážně, za rok odehrajeme okolo 35 vystoupení a řekl bych, že to je maximum, které lze dosáhnout při rodině a práci. Samozřejmě si snívám o tom, že budu hrát pořád, ale zatím se nějak často budím.

Martin: Dodal bych akorát, že je velmi těžké dělat více věcí najednou a dělat je všechny pořád.

Jak často hrajete s G-runy a jak to zvládáte

kombinovat s Vašimi ostatními kapelami (Křeni, Blueland, Šídlo).

Michal: Snažíme se spolu hrát tak často, jak je možné. Skvělé vztahy v kapele nás vybízí k tomu, abychom se snažili co nejdříve se znova sejít. Co se týče dalších kapel – nemám pocit, že by G-runs Křenům moc překáželi.

Ralph: Ve „volném“ času hraji na banjo s Bluelandem a hraji s nimi, protože „chalanov“ mám hrozně rád. Jsou pro mě skoro jako rodina (podobně jako Roll's Boys, se kterými už nehraji, ale vidáme se pravidelně). Za osm let jsme se ani jednou nepohádali, protože chápou, že se scházíme právě proto, „aby dobře bolo“. Hrajeme asi desetkrát za rok. Blueland ale ví, že se soustředím hlavně na G-runy a jsou s tím smíření.

Jak často zkoušíte a jak vypadají Vaše zkoušky?

Michal: Jako domácí úkoly si snažíme zadávat písně z Bluegrass Album. Z toho vyplývá, že já nejvíc stahuji sóla od J.D. Crowe. S kapelou pak secvičujeme vokály a řešíme tempa.

Ralph: Kéž bychom mohli zkoušet více. Stále máme pocit, že jsme kapela s velkým a zatím z velké části nevyužitým potenciálem. Rádi bychom hráli více vlastních věcí a lépe zaranžovali převzaté věci. Všichni se na tomto shodujeme a snažíme se spolu hrát co nejvíce – například před vystoupeními na festivalech nebo někdy i po nich. Cvičení písní z Bluegrass Alb, jak říkal Michal, je naše strategie pro rychlé rozšíření repertoáru. Je na nich tolik nádherných věcí! Navíc považuji za nutnost pro každou seriózní kapelu, aby tyto písně uměla zahrát.

Jak obvykle skládáte?

Ralph: Vždy, když mě napadne nějaké zajímavé

slovní spojení, tak se ho snažím zapsat. Jednou za čas, když mám trošku času pro sebe a jsem ve správné náladě pro abstraktní myšlení, sednu si a projdu si svoje poznámky. Často nejsem schopen vytvořit vůbec nic, ale někdy se povede napsat nějaký text – v tomto stadiu je už frážování většinou dané, ale melodie se může později ještě změnit. Obvykle zařazuji svoje písně do dvou kategorií: „průšvihy“ a „výmysly“. „Průšvihy“ jsou obvykle sentimentální a napsal jsem je, abych si vyčistil hlavu. „Výmysly“ jsou písně, které vznikly, protože jsem měl nějaký vtipný nápad. Mám pocit, že se mi ty „průšvihy“ daří lépe, protože jsou upřímné a je na nich znát, že pocházejí z vlastních zkušeností. Asi bych měl vyvolat více průšvihů, abych měl o čem psát.

To určitě! V repertoiru máte kromě převzatých věcí jenom Ralphovy skladby. Píše ještě někdo z kapely?

Michal: Já jsem také napsal pár věcí. Něco z toho hraju s druhou kapelou a něco se chystám v budoucnu klukům předložit. Když na něco myslím, nebo mne něco trápí, tak o tom píšu, nehledě na původně zvolené téma. Text je pro mne jenom jakási emotivní zповěď, která schovává algoritmus pro pochopení mojí nálady. Melodie musí přijít sama. Zpravidla čím víc cvičím, tím víc melodií mě napadá.

Jaký máte názor na bluegrassové asociace? Mají pro Vás smysl organizace jako česká BA, EBMA a IBMA?

Ralph: Nejdříve musím vyjádřit velký dík festivalu EWOB za to, že nám dávají možnost jet do Ameriky. Obecně o asociacích si myslím, že jejich hlavním úkolem by mělo být spojovat lidi, informovat o novinkách a dávat k dispozici materiály pro nové zájemce, aby se mohli naučit hrát. Myslím, že internetové portály jako www.bgcz.net a European Bluegrass Blog jsou

skvělé zdroje. Jsem moc rád, že jsou lidé, kteří se takovým věcem dobrovolně věnují. Na druhou stranu si myslím, že není tak důležité být součástí asociace, když sám pro ten bluegrass člověk něco dělá. Pokud chceme zlepšit současnou situaci, musíme začít u sebe a nejdříve se podívat, co sami můžeme udělat. Mám na mysli

například organizování jamů anebo malých koncertů. Lidi o nic můžeme o nich informovat prostřednictvím existujících medií.

Díky za rozhovor, pánové, a ať vám to dlouho vydrží!

Petr Brandejs

Servis

- **22.ledna 2011 20,00 Divadlo pod lampou. Haviřská ul. 11, Plzeň koncert Jarda Pertlíček a přátelé (thirty years of..grass)**

v koncertu vystoupí originální sestavy za 30 let na scéně

Vrkoč sestava 1981

ChBQ sestava 1985

Centrum sestava 1987

Bg.Collection sestava 1992

Apple sestava 2005

- **Doyle Lawson & Quicksilver v ČR!**

Legendární bluegrassová skupina Doyle Lawson & Quicksilver poprvé v historii zavítá do České republiky! Jediný koncert v ČR se uskuteční 16.května 2011 v Kulturním centru Novodvorská v Praze. Předprodej vstupenek na dobírku bude zahájen během prosince na stránkách skupiny Monogram, která je zároveň organizátorem koncertu.www.monogram.cz
 Informace o skupině www.doylelawson.com

- **Bluegrassová dílna v Novém Jičíně** se (pravděpodobně) uskuteční 4.–6.3.2011. Sledujte stránky PBB: <http://brandejs.sweb.cz/>.
- **Fotky a video záznam z 15. dílny PBB a Jindry Hylmara** najdete na stránce <http://jhylmar.rtyne.net/dilna10/>
- **Sraz lidí z celé Evropy**, kteří chtějí mít něco do činění s bluegrassem na evropské úrovni proběhne v Böhlu 18.–20.2.2011. Více na <http://www.ebma.org/>.

ROŠTA ČAPEK UVÁDÍ...

na rok 2011 připravujeme:

Únor 2011

- **Mike Marshall** (USA), jeden z nejlepších světových mandolinistů. Jeho repertoár má široký záběr od brazilské hudby, přes bluegrass, jazz až ke klasice. Vystupuje po celém světě s takovými hvězdami jakými jsou Edgar Meyer, Chris Thile, Mark O'Connor, David Grisman, Sam Bush a Bela Fleck. Byl zakládajícím členem Modern Mandolin Quartet.
- **Caterina Lichtenberg** (Německo) - virtuozní německá mandolinistka

Ve druhé polovině koncertu vytvoří Mike Marshall improvizovanou kapelu s nejlepšími českými muzikanty. Uslyšíte bluegrass a jazz v nejvyšší kvalitě a neopakovatelné sestavě.

Červen 2011

- **Radim Zenkl**, virtuozní český mandolinový hráč, který trvale žije v USA. Vytvořil progresivní nový styl čerpající z jeho českých kořenů, z lidové hudby, jazzu, new age, bluegrassu, rockové i klasické hudby.

Jako host vystoupí **Jaroslav Samson Lenk**.

Podzim 2011

- **40. výročí skupiny Schovanky** si zaslouží velkou oslavu.

Dnes již legendární první dívčí country kapelu v Evropě založil v roce 1971 tatínek Rosti Čapka Jan Kristiák Čapek a jeho maminka Jarka v ní hrála na banjo. Za dobu existence uskutečnily více než 3500 vystoupení, hrály téměř ve všech evropských zemích, zazpívaly si i s Johny Cashem. Natočily několik desítek televizních vystoupení, pořadů a klipů, zahrály si v několika filmech a tel. seriálech. Kapelou prošlo do dnešní doby více než 30 dívek.

Kalendář akcí

ALBUM

- 011.12.2010 Tradiční country bál - Chomutov, KASS Zahradní hrají ALBUM a Pontiac, tančí Miš-Maž a Medovina
- 18.12.2010 Koncert – Plzeň se sk. Blue Gate
- 22.12.2010 Ústí nad Labem „Národní dům Charitativní koncert
- 15.01.2011 VI. Muzikantský Camp - Chata Kosodřevina, Slovensko
- 05.02.2011 16.internationale Country Music Messe - Berlin, Postbanhof
- 12.02.2011 Valentýnské hraní - Dvorce u Jihlavy
- 18.02.2011 Koncert s Albumem - Lázně Bělohrad, lázně-sál
- 11.03.2011 Country Bál - Liberec, Restaurace u Košků
hraje Album a tančí Devil Dream

KVINTET

- 04.12.2010 BG Advent, Kralupy nad Vltavou
- 18.12.2010 Vánoční rozjímání - Oldřichov u Písku

MONOGRAM

- 04.12.2010 Bluegrass Advent „Kralupy“
- 10.12.2010 Chabařovice KD Zátíší „Mozai-ka 2010“
- 18.12.2010 Pyšely společně se skupinou Bessoni
- 19.12.2010 Praha restaurace U Vodárny Korunní 75 P3
- 17.01.2011 Praha restaurace U Vodárny Korunní 75 P3 20:00
- 21.02.2011 Praha restaurace U Vodárny Korunní 75 P3 20:00
- 21.03.2011 Praha restaurace U Vodárny

- 26.03.2011 Korunní 75 P3 20:00 Německo Ehingen, Donau „Bluegrass& Country Night“ St. Patrick's Day
- 18.04.2011 Praha restaurace U Vodárny Korunní 75 P3 20:00
- 09.05.2011 Praha restaurace U Vodárny Korunní 75 P3 20:00

POUTNÍCI

- 02.12.2010 Ostrava Výškovice , KD
- 03.12.2010 Přibyslav, KD
- 04.12.2010 Brno, KC Omega Musilova
- 08.12.2010 Praha Stodůlky , Klub Mlejn
- 09.12.2010 Třemošnice, KD
- 10.12.2010 Olomouc , Náměstí Vánoční jarmark
- 12.12.2010 Uherské Hradiště, Náměstí Vánoční jarmark
- 12.12.2010 Bystré u Poličky, Sokolovna
- 13.12.2010 Havířov, Náměstí Vánoční jarmark
- 14.12.2010 Opava , Dolní náměstí Vánoční jarmark
- 15.12.2010 Valašské Meziříčí, Náměstí Vánoční jarmark
- 16.12.2010 Štramberk, KD
- 18.12.2010 Brno, Vánoční trh Na Zelňáku
- 19.12.2010 Baška, KD
- 22.12.2010 Ústí nad Labem „Národní dům Charitativní koncert
- 09.01.2011 Šaratice, Kostel Country vánoce Tříkrálový koncert
- 14.01.2011 Kosodřevina Slovensko
- 20.01.2011 Zlín, Zelenáčova šopa
- 21.01.2011 Ostrava, Country bál
- 04.02.2011 Brno Medlánky, KC Sýpka
- 11.02.2011 Letovice, KD
- 24.02.2011 Varnsdorf , Městské divadlo
- 25.02.2011 Cvikov, Městský klub

THE LOG

04. 12.2010 Carter Stanley Memorial
- Sloupnice
- 10.12.2010 Bluegrassové návraty - Opava
- 17.12.2010 Bluegrassová nadílka – Karviná

Uzávěrka BG listů č. 4/10

je 30.11.2010. Informace o svých akcích a články do listů můžete poslat **Petru Gärtnerovi** na e-mail petrgartner@tiscali.cz. Redakce si vyhrazuje právo vaše příspěvky podle potřeby upravit. stane-li se tak, tento fakt uvedeme. Zároveň počítejte s tím, že není možné vám vaše příspěvky vrátet.

Zájemci o členství v BAČR

Členství v BA je na kalendářní rok s tím, že kdo se stane členem do 30.6., zaplatí plný roční příspěvek 200 Kč, kdo po 30.6., zaplatí 100 Kč.

Zájemci o individuální členství mohou zasílat peníze složenkou na adresu **BAČR, Žižkovo náměstí č. 4, Jičín, PSČ 506 01** nebo převodem na účet: **108596029/0300**. Zájemce o ostatní typy členství prosíme o kontaktování Petru Seifertovou, mobil: 732 730 339 a 734 481 742, e-mail: seifertova.peta@email.cz, která s nimi domluví podrobnosti.

Můžete si z internetových stránek BA stáhnout formulář přihlášky (individuální nebo kolektivní) pro vtištění z Wordu a zaslání poštou. Přihlášku můžete vyplnit také pomocí našeho on-line formuláře.

Bližší informace: viz strana 2 v Bluegrassových listech.

© copyright 2010

O svolení ke komerčnímu využívání informací z Bluegrassových listů je třeba požádat na naší adrese. V případě převzetí velkých článků musí náš autor dostat řádný honorář a trváme na uvedení Bluegrassových listů jako zdroje.

Sponzoři

bluegrassové asociace poskytují našim členům po předložení průkazky BAČR 5% slevu na nákup zboží ve svých obchodech. Děkujeme jim za podporu! Jsou to:

COUNTRYON

U vodárny 4, Praha 3 (st. metro Jiřího z Poděbrad),
tel./fax: 222 510 410, otevřeno Po-Pá 10.00–12.30 a 13.00–18.00 h.

MIROSLAV SKOTICA

Krátká 3279, 738 01 Frýdek-Místek
tel. 558623500, fax 558622010

RONDO MUSIC

Jiráskova 712, Dvůr Králové nad Labem

JIŘÍ LEBEDA – LEBEDA INSTRUMENTS

Suchá 22, 363 01 Ostrov nad Ohří
jiri@lebedainstruments.cz, 10 % sleva

PAVEL MALINA, HUDEBNÍ NÁSTROJE MALINA

Prokopova 22, 397 01 Písek, tel/fax 382 212 544

PETR HAHN – HUDEBNÍ NÁSTROJE – COUNTRY WORLD

K. H. Borovského 1422, 356 01 Sokolov
tel. 777 319 040, 352 623 149, e-mail azbest@mbox.vol.cz
5 % sleva na veškeré maloobchodně prodávané zboží

DRECHSLER s.r.o., PRODEJNA HUDEBNIN STRUNKA

Tyršova 91, 276 01 Mělník
pro členy BAČR sleva 5 % na veškeré maloobchodně prodávané zboží v prodejně hudebnin

FIRMA KOBRLE & STEHNO

Výroba a opravy akustických, elektroakustických a elektrických kytar a baskytar. Pro členy BAČR 5 % sleva z ceny nového nástroje a 15 % z oprav.

M&M&Music – Centrum hudebních nástrojů

Radniční nám. 30, 739 34 Senov
poskytuje členům BA slevu 7 % na zakoupené zboží

Bluegrassové listy, zpravodaj BAČR, ročník XV, číslo 1, únor 2010.

Titulní fotografie: Claire Lynch Band (vpředu Mark Schatz), foto: Lenka Krausová
Uzávěrka: 30.08.2010.

Adresa vydavatele a redakce: BAČR, Žižkovo náměstí č. 4, 506 01 Jičín.
Vychází nejméně dvakrát ročně.

Zodpovědný redaktor: Petr Gärtner, sazba: Miroslav Jiříštil, logo: Vince.